

ПЯТЪТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
IV
ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА . 80 ЛВ.
ОТДѢЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобрень и препоръчанъ отъ Министерство на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.
РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова сметка № 1328
БРОЙ
11

ТЪМНА ЛИЧНОСТЪ

Цѣлата история стана поради любопитството на госпожа Кафеманъ, което накара да се заинтересува отъ кореспонденцията на квартиранта си Хансъ Шнабель, небрежно оставящъ писмата си на масата.

Госпожа Кафеманъ скъпѣше доброто и име и се считаше длъжна да следи квартиранта си, тъй като искаше да държи въ дома си само напълно порядъчни хора.

Хансъ Шнабель, младъ човѣкъ, съ кургаво лице и дълги коси, наемаше у нея една стая; той носѣше кадийна куртка, много мълчеше, неохотно отговаряше на въпроситѣ на приказливата си газейка — и това вече събуди любопитството ѝ.

Първитѣ сведения за него получи, като огледа внимателно ганджитѣ му и видѣ по печатитѣ имъ, че е дошълъ въ Битерфелдъ отъ Берлинъ. Да дойде отъ столицата въ забутания Битерфелдъ! Защо? И какво прави въ това забравено отъ Бога мѣстче? Хансъ Шнабель ежедневно се затваряше въ стаята си за шестъ часа и бедната госпожа Кафеманъ не можеше си представи какво прави тамъ. Въ хубаво време той излизаше на разходка, обѣдваше и закусваше самъ. Гости не му идваха, писма получаваше рядко; той не ходѣше никъде, не посети дори знаменитата по красота си гора, даже не отиде въ Мюнхенъ, съ чуднитѣ му музеи, картинни галерии и театри. А далече ли е Битерфелдъ отъ Мюнхенъ? Нѣкакви си 5 часа! И тъй, той не бѣше туристъ, не се занимаваше съ спортъ, нито съ спортъ; не бѣше и художникъ, защото студи не красѣха стаята му.

Защо бѣше дошълъ въ скромния и тихъ Битерфелдъ? Действително, квартирантътъ на Кафеманови бѣше заобиколенъ отъ пълна таинственостъ.

Госпожа Кафеманъ сериозно се забеспокои, когато на негово име дойде едно отворено писмо, което съдържаше само две думи: „Не струва.“

Когато дойде и друго отворено писмо, написано съ сжщия почеркъ и съдържашо: „Елеонора избѣгва“, тя вече не можа да се въздържи да не си присвои това писмо, пхна го въ джоба си, и озъртайки се наоколо, излѣзе въ градината, дето мжжътъ ѝ копаеше нѣщо; като му протѣгна вещественото доказателство „странното нѣщо“, тя попита:

— Е, какво мислишъ за това, Фрицъ?

Господинъ Кафеманъ дълго гледа писмото и блещейки се, каза:

— Мисля, че Елеонора е избѣгала.

Госпожа Луиза се разсърди, нарече мжжа си нищо не разбиращъ глупецъ и отиде при сѣсѣда, бакалина Шписъ.

— Праздна работа, — каза бакалинътъ, — лигавятъ се.

Но госпожа Кафеманъ не се успокои. Тя — една почтена въ всѣко отношение жена — нима можеше да ѝ бжде приятно, квартирантътъ ѝ да се познава съ нѣкакви забѣгнали жени? Тя реши още по-внимателно да следи Шнабель и изпълни намерението си. Най-сетне госпожа Луиза направи откритие, отъ което биха настрѣхнали винаги гладко причесанитѣ ѝ коси, ако не бѣха толкова много намазани съ помада.

Тя два пѣти нареди парченцата на разкъсаното писмо, което извади отъ кошчето за хартии, стоящо подъ масата на Шнабель, и видѣ, че той участва въ страненъ заговоръ. Ето какво тя прочете:

„Драги Хансъ,
Не зная на какво ще се реша

по-нататкъ. Ще ти се удаде ли да устроишъ фабрика за фалшиви монети? Ти вече, разбира се, си се запозналъ съ околността на Битерфелдъ и можешъ да се заемешъ съ нея. Ако отговорътъ бжде удовлетворителенъ, на драго сърдце бихъ ти предоставилъ тази частъ отъ работата ни. Та нали на Алфонсъ на всѣка цена трѣбва да се даде голѣма сума пари. Твоето предложение не струва. Изнудвачеството е остарѣло. Освенъ това, къмъ кого може да се обърне той? Заради това всичко би трѣбвало да се почва отново.

Пиши ми по-скоро, какъ ти се харесва моето предложение?

Твой искренъ

Адолфъ Топенхаймъ“

Въ сжщия денъ се състоя предварително съвѣщание. Въ стаята задъ лавката на бакалина се събраха Фрицъ и Луиза Кафеманови и Карлъ Шписъ и едногласно постановиха да

предадатъ писмото на полицията.

Тѣ отидоха при начальника на участъка Назенвурстъ въ това време, когато долнитѣ чиновци на полицията усърдно миеха прозорцитѣ на квартирата му.

Депутацията важно се приближи до Назенвурстъ и Шписъ му подаде писмото. Назенвурстъ го прочете, високо се изсекна и произнесе: „По-о дозрително“ и сериозно поклати глава. Като обеща да обмисли работата, той помоли Кафеманови и Шписъ нищо никому да не казватъ и важно имъ се поклониха, показвайки имъ, че аудиенцията е свършена.

Едва тѣ си отидоха и Назенвурстъ скочи на велосипедъ и се понесе къмъ Фердинандъ Шуфъ, началникъ на битерфелдската полиция. Шуфъ изпрати развълнувана телеграма на начальника на мюнхенската полиция. Съ една дума, всичко трѣгна по реда си.

Когато, нищо не подозирайки, Шнабель, се върна отъ разходка, той вече бѣше „подозрителна, много тъмна личностъ“. Началникътъ на мюнхенската полиция заповѣда да оставятъ на свобода предполагаемия престѣпникъ, докато не се откриятъ имената на другитѣ му съучастници. На детективското отделение особено се искаше да хване „Алфонсъ“, който, очевидно, служеше като главна причина на шайката; то даже състави списъкъ на всички подозрителни лица, носещи това име, и на отдѣлни агенти бѣше възложено усърдно и внимателно да следятъ всѣко отъ тѣхъ. На детективътъ Ломанъ, който се славѣше съ много полицейски подвизи, бѣше заповѣдано да следи Шнабель и кореспонденцията му. Въ главния департаментъ на мюнхенската полиция сега непрекъснато идваха доноси, които и до днесъ се пазятъ въ архивитѣ на това учреждение.

Репортъ отъ агента Ломанъ по дѣлото на Хансъ Шнабель, Топенхаймъ и други.

До началника на мюнхенската полиция.

Подчинявайки се на даденитѣ ми инструкции, разпечатахъ две писма, направихъ имъ фотографически снимки и, като запечатахъ наново пликветѣ, ги изпратихъ по назначението имъ. Прилагамъ копията отъ писмата. Фотографиитѣ ще бждатъ изпратени, когато ги про-

1) Писмо отъ Хансъ Шнабель до Адолфъ Топенхаймъ.

Драги Адолфъ,
Благодаря ти за писмото. Въпрѣки твоео мнение, азъ считамъ, че шантжа е най-подходящъ. Тукъ наблизно живѣе Михель Шписъ, братъ на бакалина, страшно богатъ човѣкъ, и въобще напълно подходящъ за насъ типъ.

Ще го кръстимъ Шлехтеръ. Той ми е подъ ржка, и струва ми се, миналото му е богато съ приключения. Да го заставимъ ли да се срещне съ нѣкои отъ измаменитѣ отъ него хора?

Отговори ми по-скоро.
Искрено твой
Х. Шнабель“

2) Отъ Топенхаймъ до Шнабель.

„Мили Хансъ,
Колко си настойчивъ! Струва ми се, ще трѣбва да ти се от-
(Следва на IV стр.)

Скучато на Джимъ, Колю, пази лагеръ, а Зибъ, засидно съ питомната пантера, Нита, върви по следата на неопознатия, който бѣше дошълъ презъ нощта до палатката на Джимъ и щомъ чу, че Колю иде, избѣга.

Следятъ свършила тукъ. Не разбирамъ какъ е минало презъ тази рѣка, пълна съ крокодили!

Нита, слѣзъ отъ тамъ! Какъ отговори?

Ядосанъ отъ непослушанието на пантерата, Зибъ се покачва на дървото.

Ще я науча да ме слуша!

Презъ това време въ лавката на Уилсонъ изляга полуживото на Джимъ.

Ограбиха мене и съдружника ми съ нѣколко хиляди златни франка, избиха и нѣколко души отъ хората ми! Оставанитѣ ще избѣгатъ и ние ще пропадемъ, ако вие не ни помогнете!

Ще направя какъвото мога, Уилсонъ!

Съ голямо очудване Зибъ открива, че писмата на Нита е... едно младо момиче...!